

Тема: Економіка України в міжнародному поділі праці

План:

1. Показники суспільно-економічного розвитку держави.
2. Особливості секторальної і територіальної структури економіки України.
3. Сучасні форми просторової організації виробництва товарів і послуг в Україні.
4. Конкурентні переваги у виробництві.
5. Конкурентні переваги України на світовому ринку сільськогосподарської продукції та продуктів її переробки.
6. Конкурентні переваги України на світових ринках рудної сировини та металів.
7. Сучасні тенденції та регіональні відмінності розвитку енергетики в Україні.

Показники суспільно-економічного розвитку держави. Національна економіка — це історично сформована сукупність підприємств та установ, які працюють на території певної держави з метою задоволення потреб людей і підвищення їхнього рівня життя. Основним показником її розвитку є *валовий внутрішній продукт (ВВП)*. Він виражає сукупну вартість усього обсягу кінцевих товарів і послуг, вироблених на території країни незалежно від національної належності підприємств. Від нього залежить рівень освіти, культури й охорони здоров'я громадян країни.

Виділяють номінальний і реальний ВВП. *Номінальний*, або *абсолютний ВВП*, виражається в поточних (фактичних) цінах цього року. *Реальний ВВП* (із поправкою на інфляцію) виражається в цінах попереднього (або будь-якого іншого базисного) року. Отже, у реальному ВВП ураховується, якою мірою зростання ВВП визначається реальним зростанням виробництва, а не зростанням цін. Показник ВВП розраховується в гривні й доларах США.

Незважаючи на складну економічну й політичну ситуацію в країні, ВВП України зростає (у доларах США після різкого падіння у 2014—2015 рр.).

Показник ВВП, поділений на середньорічну кількість населення країни, — це ВВП на одну особу. Для зручності порівняння з іншими країнами використовують його обчислення в доларах США. Є різні методи обчислення цього показника. Найбільш простий спосіб — перевести річний показник із національної грошової одиниці в долари, виходячи з обмінного курсу. За цим способом ВВП на одного жителя України з 2014 р. значно знизився і зараз є порівняно невисоким (2015 р. — 2000 дол. США, 2017 р. — 2640 дол. США). Основна причина — різке падіння курсу гривні.

Однак цей спосіб не завжди об'єктивно оцінює рівень економічного розвитку країни. Більш точні дані пов'язані з визначенням ВВП за паритетом купівельної спроможності (ПКС). Для цього порівнюють вартість близько 1

тис. основних товарів та послуг і 10—20 типових будівельних об'єктів у національній валюті й доларах США. Дослідження показують, що в Україні цей спосіб обчислення дає в 3—4 рази вищий показник ВВП на одну особу, хоча за європейськими мірками він залишається невисоким.

Важливим інтегральним (комплексним) показником суспільно-економічного розвитку держави, а також якості життя є *індекс людського розвитку (ІЛР)*. Він визначається за мінімальним набором даних. Кожен із них являє собою середнє арифметичне трьох показників: довголіття (здатність прожити довге й здорове життя), освіченості й валового національного доходу на одну особу (він використовується для оцінки матеріального стану).

ІЛР може мати значення від 0 до 1. Чим ближче цей показник до 1, тим вищою є якість життя в країні. Залежно від значення ІЛР країни класифікують за рівнем розвитку: дуже високий, високий, середній і низький. Тривалий час у списку країн із найвищим показником ІЛР лідерами є Норвегія, Австралія, Швейцарія, Канада. У 2017 р. цей список знову очолила Норвегія.

Україна впродовж останніх років входить до групи країн із високим рівнем ІЛР. У 2017 р. вона посідала 88-ме місце з індексом 0,751, що є нижчим за середнє значення для країн Європи. У період із 1990 до 2017 р. очікувана тривалість життя при народженні в Україні збільшилася на 2,3 року, середня кількість років навчання — на 2,2 року. Серед колишніх республік СРСР найвище місце в рейтингу традиційно належить країнам Балтії.

Особливості секторальної і територіальної структури економіки України. Національна економіка країни характеризується секторальною і територіальною (просторовою) структурою. Під структурою мають на увазі внутрішню будову, що показує, із яких елементів складається економіка. *Секторальна структура* передбачає поділ економіки (господарства) на первинний, вторинний та третинний сектори. У первинному секторі національної економіки України найбільше значення мають сільське господарство та добувна промисловість.

У вторинному секторі виділяється переробна промисловість. Вона посідає провідне місце в матеріальному виробництві й складається з низки виробництв.

Упродовж останніх років в Україні зростає значення третинного сектору економіки (сфера послуг), у першу чергу торгівлі. Особливе місце в цьому секторі посідає транспорт, швидкими темпами розвивається зв'язок (широке впровадження стільникового зв'язку).

Разом із ВВП, співвідношення між секторами економіки дає уявлення про економічний розвиток країни.

Територіальною (просторовою) структурою економіки називають сукупність певним чином взаєморозташованих і взаємопов'язаних територіальних елементів господарства. Ви вже знаєте, що серед усталених територіальних елементів важлива роль належить формам просторової

організації національної економіки. У промисловості — це промислові пункти, центри, вузли, агломерації та райони. Промисловими агломераціями є Київська, Дніпровсько-Кам'янська, Запорізька, Харківська, Одеська.

Певні особливості мають форми просторової організації сільського господарства. Їх формування тісно пов'язане з окремими промисловими виробництвами, які переробляють сільськогосподарську продукцію (насамперед із харчовою). Разом вони утворюють агропромислові пункти, центри, кущі, вузли та зони.

Зважаючи на відмінності в історичному розвитку, природних умовах, розподілі природних ресурсів та населення, значенні й поєднанні різних форм суспільної організації виробництва (концентрація, дисперсія, агломерування, спеціалізація, комбінування, кооперування), для територіальної структури економіки України характерна певна диспропорція. Особливо це стосується добувної та окремих виробництв переробної промисловості. Найбільша концентрація добувної промисловості у Дніпропетровській, Запорізькій, Харківській, Полтавській, Сумській, Донецькій областях. Підприємства металургії, машинобудування, хімічної промисловості також значною мірою зосереджені на сході країни та в Києві. Більш рівномірно розподілені сільськогосподарське виробництво та промислова переробка сільськогосподарської сировини, хоча за окремими видами продукції виділяються Вінницька, Херсонська, Запорізька, Дніпропетровська області. Підприємства, установи, заклади третинного сектору здебільшого зосереджені в містах, особливо в Києві, Харкові, Одесі, Дніпрі.

Сучасні форми просторової організації виробництва товарів і послуг в Україні. Швидкий розвиток окремих виробництв у світі, наприклад точного машинобудування (передусім електроніки), став можливим у результаті тісної співпраці науково-дослідних установ і виробничих підприємств. Це вдається здійснювати в технопарках (технополісах), де майже немає територіального й часового розриву між науковими дослідженнями й виробництвом. У такий спосіб досягається висока економічна ефективність усього циклу виготовлення нового виду продукції — від моменту появи нової ідеї до масового випуску товару.

В Україні діє низка технопарків, серед них «Інститут електрозварювання ім. Є. О. Патона», «Київська політехніка», «Інститут монокристалів». Науково-технологічний концерн «Інститут монокристалів» (Харків), на базі якого створений однойменний технопарк, — найбільший у Європі центр із розробки технологій отримання лазерних кристалів, а також виробів із них. Вирощувані в Харкові кристали — цінний матеріал для ядерно-фізичного приладобудування.

Важливим елементом глобальної економіки є вільні економічні зони (ВЕЗ). Вони сприяють залученню іноземних капіталів, упровадженню сучасних технологій, насичують внутрішній ринок високоякісною продукцією. В Україні

накопичений певний досвід роботи ВЕЗ, але поширення він поки що не отримав.

Існують й інші сучасні форми просторової організації виробництва товарів і послуг. Наприклад, це *кластери*, які розглядають як групу підприємств та організацій, зосереджених на обмеженій території, що взаємодіють між собою з метою виготовлення високоякісної продукції. Їх географічна близькість забезпечує дешевизну й швидкі терміни поставки необхідних товарів та надання послуг, сприяє поширенню знань і досвіду. На відміну від промислових вузлів або районів, які формувалися в умовах централізованої (командно-адміністративної) економіки, кластери утворюються в результаті дії ринкових інститутів, де великого значення набувають НДДКР (Науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи).

Кластери — це сконцентровані за географічною ознакою групи взаємозалежних компаній, спеціалізованих постачальників, фірм зі споріднених галузей, а також пов'язаних із їхньою діяльністю організацій (наприклад, університети, агентства зі стандартизації, торговельні об'єднання), що конкурують між собою, але ведуть спільну роботу.

В Україні функціонує низка регіональних та локальних кластерів, серед них Вінницький переробно-харчовий кластер, Харківський енергетичний кластер, Херсонський транспортно-логістичний кластер «Південні ворота України». У Львові успішно працюють ІТ-ВРО (кластер у сфері високих технологій) і туристичний кластер. Проте найбільше їх у Київській області: національні інноваційні кластери «Енергетика сталого розвитку», «Технології інноваційного суспільства», «Інноваційна культура суспільства», «Нові продукти харчування».

Переваги локальних кластерів: швидкість створення, відносно низькі витрати; орієнтація на новітні технології, високі технології та місцеві ресурси; гнучкість та мобільність, здатність до зміни спеціалізації та активізації розвитку депресивних територій.

Конкурентні переваги у виробництві. Найбільш ефективна участь у міжнародному поділі праці можлива за наявності конкурентних переваг у виробництві окремих видів товарів та послуг на світових ринках. Ці переваги обумовлені чинниками, що вигідно відрізняють країну від інших. Серед внутрішніх чинників найбільше значення має ресурсний — природні (мінеральні, водні, лісові, земельні, кліматичні, рекреаційні), трудові, фінансові, виробничі ресурси, а також ефективні способи їх використання. Останнє передбачає наявність таких чинників, як технологічний (використання сучасного обладнання, верстатів, машин), інноваційний (запровадження нових технологій та інших досягнень НТП), управлінський (високий рівень організації виробництва, зростання продуктивності праці, висока кваліфікація трудових ресурсів, стратегічне мислення на різних рівнях управління, ефективність

державного регулювання, наприклад підтримка того чи іншого виробництва), ринковий (налагодження каналів збуту продукції, швидке реагування на потреби ринку, позитивна репутація серед споживачів, наявність розвиненої інфраструктури).

ВИДИ РЕСУРСІВ, НАЯВНІСТЬ ЯКИХ СПРИЯЄ ІСНУВАННЮ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ У ВИРОБНИЦТВІ ОКРЕМИХ ВИДІВ ТОВАРІВ І ПОСЛУГ КРАЇНИ НА СВІТОВИХ РИНКАХ

Вид ресурсів	Склад та особливості
Мінеральні	Корисні копалини (мінерали й гірські породи), які використовуються або можуть бути використані як сировина або джерела енергії. <i>Вичерпні, невідновлювані</i>
Водні	Води суходолу (у першу чергу річкові та підземні), морів і океанів, які використовуються або можуть бути використані в різних видах господарської діяльності та побуті. <i>Невичерпні</i>
Біологічні	Вид ресурсів біосфери, до яких належать: деревина, живиця, гриби, плоди, ягоди, горіхи, лікарські рослини. <i>Вичерпні, відновлювані</i>
Земельні	Землі, які використовуються або можуть бути використані в різних видах господарської діяльності. <i>Вичерпні, відновлювані</i>
Кліматичні	Енергія Сонця й вітру, річна сума опадів, кількість опадів і сума температур за вегетаційний період, тривалість безморозного періоду, коефіцієнт зволоження. <i>Невичерпні</i>
Рекреаційні	Узбережжя морів, води суходолу, береги річок, ліси, гори, культурно-історичні пам'ятки, міста-курорти, спортивно-оздоровчі комплекси
Трудові	Частина населення країни (регіону), яка має необхідні для трудової діяльності освітній і професійно-кваліфікаційний рівень, фізичний розвиток і стан здоров'я
Фінансові	Сукупність усіх грошових коштів, які має держава; підприємства, організації, установи, необхідні для здійснення різних видів діяльності
Виробничі	Засоби праці (у першу чергу обладнання, верстати), товарно-матеріальні цінності, необхідні для виробництва товарів, виконання робіт або надання послуг

Існують і зовнішні чинники, які можуть сприяти існуванню конкурентних переваг країни у виробництві товарів та послуг. У першу чергу вони залежать від попиту на них і наявності країн-конкурентів та їхніх можливостей на цьому ринку.

Конкурентні переваги України на світовому ринку сільськогосподарської продукції та продуктів її переробки. Головним засобом виробництва в сільському господарстві є земля. Відомо, що понад 40% площі України займають чорноземи, які найбільш придатні для використання в сільському господарстві. Разом із рівнинним рельєфом це є основою для

отримання сільськогосподарської продукції, яка має порівняно невисоку собівартість.

Важливим показником кліматичних ресурсів є тривалість вегетаційного періоду. В Україні цей період достатній для вирощування більшості сільськогосподарських культур помірного поясу, але для масового розведення теплолюбних культур, наприклад винограду, найбільш придатні південна частина країни і Закарпаття.

У розподілі атмосферних опадів, завдяки яким утворюються запаси вологи в ґрунті, на рівнинній частині спостерігається зменшення їх кількості з півночі на південь і з північного заходу на південний схід.

Тому для областей півдня та південного сходу країни проблемою є низька забезпеченість вологою (коефіцієнт зволоження нижче 1), а також водними ресурсами. У той самий час у Поліссі багато надмірно зволжених і навіть заболочених територій. Із метою покращення якості земельних і водних ресурсів застосовують меліорацію.

Сучасне сільськогосподарське виробництво тісно пов'язане з обробною промисловістю, зокрема машинобудуванням, хімічною, харчовою і легкою промисловістю.

Зовнішні чинники загалом сприятливі через зростання попиту на сільськогосподарську продукцію. Це пояснюється відкритістю ринку країн ЄС завдяки Угоді про асоціацію (на продаж частини продукції зберігаються обмеження — квоти), збільшенням кількості населення, отже, і попиту на таких важливих для України ринках, як країни Азії та Північної Африки.

Найбільше значення має продаж на зовнішньому ринку насіння соняшнику, соняшникової олії, зернових (у першу чергу пшениці та кукурудзи). Помітно зростає частка українських виробників на ринку м'яса птиці. Зараз їм належить третє місце серед найбільших експортерів курятини до країн ЄС, а ще 15 років тому Україна була її імпортером. Меншим за обсягами, але важливим є продаж окремих молочних і кондитерських виробів, меду, волоських горіхів.

Отже, низка внутрішніх та зовнішніх чинників обумовлюють конкурентні переваги України у виробництві сільськогосподарської продукції. Здебільшого це стосується природних ресурсів (передусім земельних, меншою мірою — кліматичних і водних).

Конкурентні переваги України на світових ринках рудної сировини та металів. В нашій державі склалися дуже сприятливі умови розвитку чорної металургії. Географію цього виробництва насамперед визначає розташування родовищ залізної та марганцевої руд, а також коксівного вугілля, вогнетривких глин, високоякісних флюсових вапняків. Головною залізорудною базою є Криворізький басейн. На його території розташовані найбільші гірничозбагачувальні комбінати: Інгулецький, Південний, Північний, «Криворіжсталь». Полтавський гірничозбагачувальний комбінат використовує

руди Кременчуцького басейну. На цих підприємствах не тільки видобувають залізну руду, а й шляхом збагачення отримують залізорудний концентрат із вмістом заліза до 65% та (або) окатки.

На території України зосереджені великі поклади марганцевої руди. Один із найбільших басейнів у світі — Нікопольський (Нікопольське та Інгулецьке родовища в Дніпропетровській області та Великотокмацьке — у Запорізькій). Так, загальні запаси марганцевої руди в Нікопольському басейні становлять понад 2 млрд т. Разом із залізною рудою та іншими компонентами (хром, кремній, молібден, титан, лантан) марганець використовують для отримання феросплавів, що необхідні для виробництва сталі.

Забезпечена Україна й іншими необхідними мінеральними ресурсами. Наявність у надрах держави покладів залізорудної сировини світового значення сприяло розвитку виробництва чорних металів.

Найбільша частка виробництва сталі в Україні припадає на киснево-конверторний спосіб (понад 65%). Найбільшими світовими виробниками сталі є гірничо-металургійний комбінат «Арселор Міттал Кривий Ріг» (Дніпропетровська обл.), Маріупольський металургійний комбінат ім. Ілліча (Донецька обл.), Металургійний комбінат «Азовсталь» (Маріуполь, Донецька обл.), Запорізький металургійний комбінат «Запоріжсталь». Новий сучасний завод із застосуванням італійських електроплавильних технологій побудовано в Дніпрі. Він розрахований на виготовлення 1,32 млн т круглої сталеві заготовки на рік. Серед найбільших виробників труб — Нікопольський, Новомосковський, Нижньодніпровський заводи. Так, Новомосковський завод є найбільшим постачальником сталевих електрозварювальних труб різного призначення.

Продукція української металургії має порівняно низьку собівартість та експортується в різні країни (20 млн т на рік, шосте місце у світі).

Таким чином, конкурентні переваги України на світових ринках рудної сировини і металів здебільшого забезпечує ресурсний чинник. У виробництві сталі зростає значення технологічного, інноваційного та ринкового. Зовнішні чинники сприяють експорту залізорудної сировини.

Із кольорових металів Україна має великі запаси титанових руд. Основну титанову сировину (мінерали ільменіт і рутил) видобувають на Іршанському гірничозбагачувальному комбінаті (Житомирська обл.). Запорізький титано-магнієвий комбінат є єдиним виробником титанової губки в Європі. Завдяки модернізації на заводі було налагоджене виробництво продукції з більш високою доданою вартістю — титанових сплавів, слябів (металеві заготовки) і легованих сплавів. Це не тільки дало змогу розширити асортимент продукції, а й подовжило ланцюг доданої вартості.

Сучасні тенденції та регіональні відмінності розвитку енергетики в Україні. Для України є актуальною проблема забезпечення паливно-

енергетичною сировиною. Зараз значна частина Донбасу залишається непідконтрольною територією (основна частка загальних запасів вугілля припадає на Донецький вугільний басейн). Це призвело до зменшення обсягів видобутку кам'яного вугілля та його закупівлі на світовому ринку (зокрема в ПАР та США).

Останніми роками дещо зменшився видобуток нафти, а видобуток природного газу залишається на рівні 20—21 млрд м³ на рік. Незважаючи на те що споживання природного газу зменшилося, Україна залежить від його імпорту.

Родовища нафти й природного газу зосереджені у трьох нафтогазоносних регіонах: Східному (Дніпровсько-Донецькому), Західному (Карпатському), Південному (Причорноморсько-Кримському). Східний нафтогазоносний регіон є найбільшим за запасами та сучасним видобутком.

Тут зосереджено майже 61% запасів нафти та 85% запасів природного газу України. Ви вже знаєте, що в Україні діють теплові (працюють на твердому, рідкому й газоподібному паливі), атомні (використовують збагачений уран або інші радіоактивні елементи), гідравлічні (використовують енергію водяного потоку), сонячні та вітрові електростанції.

Основні потужності становлять атомні та теплові електростанції. В Україні працюють чотири АЕС — Запорізька, Хмельницька, Південноукраїнська та Рівненська. Упродовж останніх років вони виробляють 50—55 % електроенергії країни. Зростання питомої ваги АЕС пояснюється стабільністю їх роботи та зменшенням виробництва електроенергії на ТЕС. АЕС використовують незначну кількість палива, тому орієнтовані на споживачів. Цим пояснюється їх розташування здебільшого в районах, де відсутні або віддалені інші джерела енергії (у першу чергу вугілля). Основою сучасної теплоенергетики країни є електростанції потужністю понад 1 млн кВт. Найбільші ТЕС розміщені на Донбасі та в Придніпров'ї (тут є паливо й споживачі): Запорізька (3,6 млн кВт), Криворізька (3 млн кВт), Луганська, Слов'янська, Придніпровська.

У Харківській та Київській областях працюють Зміївська (2,2 млн кВт) і Трипільська (1,8 млн кВт), на заході країни розташовані Бурштинська (2,4 млн кВт), Ладижинська та Добротвірська ТЕС. У минулому ТЕС виробляли основну частину електроенергії, зараз — менше ніж половину. Це пояснюється тим, що частина потужних ТЕС опинилася на непідконтрольній території Донецької та Луганської областей, а також скороченням видобутку вугілля антрацитових марок. Гідроенергетика забезпечує 6,7% виробництва електроенергії. Її основу складає каскад ГЕС на Дніпрі: Київська, Канівська, Середньодніпровська, Дніпровська (ДніпроГЕС) та Каховська. У Закарпатській області споруджена Теребле-Ріцька ГЕС, на річці Дністрі — Дністровська-1 та Дністровська-2.

Місцеве значення мають вітрові та сонячні електростанції. Найбільш перспективні райони ВЕС — узбережжя морів і Карпати. Перші з них були

побудовані в Україні на початку 1990-х рр. Сьогодні працюють Ботієвська, Очаківська, Східницька (Трускавецька) ВЕС тощо. Найбільша кількість СЕС розташована на півдні й заході країни. Лідером є Одеська область, на другому місці — Вінницька.